

ΕΠΑΡΧΙΑ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Δῆμοι	Κάτοικοι	Δημόται
Κορίνθου	7,585	7,642
Σικυῶνας	3,438	5,460
Στυμφαλίας	4,415	4,528
Νεμέας	3,507	3,565
Πελλήνης	3,275	3,377
Περαχώρας	2,637	2,714
Σολυγείας	2,958	3,079
Φενεῶ	3,891	4,070
Εὐρωστίνης	5,830	5,986
Κλεωνῶν	3,072	3,137
Τρικάλων	3,880	6,278
Τὸ ὅλον	48,488	49,836

Συνέχεια εἰς τὸ προσχέρι

Ο ΑΟΙΔΙΜΟΣ

ΒΙΚΤΩΡ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Ὁ Καπνός, ὡς γνωρίζετε, ἔχει μεγίστην ἐπιρροὴν εἰς τὸ κυνήγιον διότι ὅταν ὁ ἀὴρ διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος τῶν αἰγάγων, φέρεται εἰς μεγάλην ἀπόστασιν καὶ ἡ αἰγαγρος, ὁσφραινομένη αὐτὸν ὑποπεύεται ἀμέσως τὸν κυνηγόν. Ἐνίστε ὁ Καβανιὲς ἔλεγεν εἰς τὸν Βίκτωρα.

— Βασιλεῦ ἐξ αἰτίας τοῦ σιγάρου σας δὲν θὰ κτυπώσωμεν τίποτε.

Τότε ὁ Βίκτωρ ἔρριπτε τὸ σιγάρων. Τὸ ἐν ἐλάττωμα ἐνίκα τὸ ἄλλο τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Τὸ κυνήγιον ἐξετελεῖτο κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον ὁ Βίκτωρ εἶχε τοὺς ὀπλοφόρους του, τοὺς ἀξιωματικούς του τοῦ κυνηγίου καὶ τὴν βασιλικὴν θεραπείαν τοῦ ἐνίστε πολυπληθῆ.

Ἐξεκίνουν πάντες ὁμοῦ, ἀλλ' ὅτε ἐφθانون εἰς τοὺς πρόποδας τῶν παγωμένων, ὁ Βίκτωρ ἐξέλεγε τὴν ἐνέδραν του καὶ ἀνερρίχθαι ἐκεῖ συνοδευόμενος μόνον ὑπὸ τῆς μικρᾶς του ἀκολουθίας συγκειμένης ἐκ τῶν πιστωτέρων καὶ προσφιλεστέρων αὐτοῦ.

Ἡμέραν τινα ὁ Βίκτωρ διώκων αἰγαγρον ἐφθασεν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ.... ὁ Καβανιὲς καὶ ὁ Νάρας δι' εὐτόλμου καὶ ἐπιδεξίου κινήσεως

ἐκράτησαν τὸν Βασιλέα ὁ μὲν ἐκ τοῦ βραχίονος, ὁ δὲ ἐκ τῆς κνήμης καὶ τὸν ἔσυραν ὀπίσω. Οὕτω τὸν ἔσωσαν ἀπὸ βεβαίου κινδύνου.

Ὁ Βίκτωρ κατ' ἀρχὰς ὠργίσθη, ἀλλ' ἔπειτα ἐγέλασε καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῇ διαπραχθείσῃ κατ' αὐτοῦ βίᾳ.

Ὁ Βίκτωρ οὐδεμιᾶς θυσίας ἐφείδετο διὰ τὸ κατὰ τῶν αἰγάγων κυνήγιόν του.

Ἡμέραν τινα παρέμεινε τέσσαρας ὅλας ὥρας ἐπὶ τοῦ πάγου. Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύτατον. Ἡμεῖς δὲν ἀντείχομεν πλέον... Ἐκεῖνος οὐδὲ λέξιν ἐπρόφερε. Ἐστὴ ἐκεῖ μέχρις οὗ ἐπυροβόλησεν ὁ Βίκτωρ κατ' ἑλθὲν εἰτα τῆς θέσεώς του ἔχων παγωμένους τοὺς μεγάλους αὐτοῦ μύστακας!... Εἶχεν ἐπιτύχει... ἡ αἰγαγρος ἦτο φονευμένη.

Τὸ τέλος τοῦ κυνηγίου ἦτο ὅλη του ἡ χαρά· συνηθροίζομεθα τότε ὅλοι κάτω εἰς τὴν πεδιάδα καὶ ἐκεῖ κατετίθετο τὸ κυνήγιον.

Ἐπρεπε τότε νὰ ἱζητε τὴν χαρὰν τοῦ Βίκτωρος ἐπιθεωροῦντος τὰ θύματα τῆς ἡμέρας. Ἐξήταξε τὰς αἰγάγρους μίαν πρὸς μίαν, τὰς ἐθώπευε, τὰς ἐφίλει ἐνίστε, ὑπελόγιζε πῇ ἡλικίαν ἐκάστης καὶ εἰξευρε νὰ διακρίνη τὰς πληγωθείσας ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ σφαιρῶν.

Ἄν τὰς ἐγνώριζε... Ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ὁ Βίκτωρ ἐδίωκε ἐπὶ τρία κατὰ σειρὰν ἔτη μεγάλην τινα αἰγαγρον χωρὶς νὰ δύναται νὰ τὴν πληγώσῃ ἀλλ' ἀναγνωρίζων αὐτὴν πάντοτε.

Τὴν ὠνόμαζε : Μεγάλο μου διαβολάκι... ἀλλ' ἡμέραν τινα τὸ «μεγάλο διαβολάκι» ἐπεσεν ὑπὸ τὴν «καραβίαν» τοῦ Βασιλέως· ὁ Βίκτωρ ἦτο τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Ὑπῆρξεν ἡ μόνη ἡμέρα καθ' ἣν τὸν εἶδον νὰ πῖν ὀλίγον οἶνον.

Κατὰ τὴν ἐκ τοῦ κυνηγίου ἐπιστροφὴν ὁ Βίκτωρ δὲν ἠσθάνετο πλέον ὀρεξιν, ἀλλ' ἀκατάσχετον πέναν, καὶ πολλάκις ὠργίζετο μὲ τὸν μάγειρον διότι δὲν ἦτο ἐτοιμον τὸ γεῦμα.

— Ἀλλά, Μεγαλειότατε, μὲ

συγχωρεῖτε, μὲ εἶχατε διατάξει διὰ τὰς ἐξ.

— Ἐ! Σὺ θέλεις νὰ ἔχῃς πάντοτε δίκαιον!... Ἀλλ' ἔλα, δός μου ἐδῶ ἓνα κομμάτι ψωμί καὶ δύο κρομμύδια ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ὁ Βίκτωρ ἐλάμβανε τὰ δυο κρομμύδια, τὰ ἐξέπλυνεν ὀλίγον εἰς τὴν βρύσιν, τὰ ἐκαθάριζεν ὁ ἴδιος, τὰ ἐκοπτεν εἰς τὰ τέσσερα, καὶ τὰ κατεβρόχιζεν ὡς νὰ ἦσαν ἡ καλλιτέρα τροφὴ τοῦ κόσμου.

Ὁ Βίκτωρ ἦτο πάντοτε ἀγαθός, πάντοτε εὐπροσήγορος, μεγαλόφρων, οἰκειότατος πρὸς ὅλους ἡμᾶς. Ἐμελαγχόλει μόνον ὁσάκις τῷ διέφευγεν καμμία αἰγαγρος, καὶ ἐγίνετο ἀληθῶς ἐμμανὴς ὁσάκις τοῦτο προήρχετο ἐξ ἀμελείας μας.

Μίαν φορὰν ἔτυχε νὰ εἶμαι ἐγὼ ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀπωλείας αἰγάγου τινος... Ἡμὴν τοποθετημένος εἰς ὀλίγην ἀπὸ τοῦ Βίκτωρος ἀπόστασιν, ἐπὶ τινος παγωμένου θράχου, ἀλλ' οὕτως ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ με βλέπῃ... Τὸ ψῦχος καὶ ὁ κόπος μὲ κατέβαλον καὶ ἀπεκιμήθην... Αἰφνης ἐξυπνῶ κατατρομασμένος καὶ βλέπω ἐνώπιόν μου τὸν Βασιλέα παράφροναν ὑπὸ μανίας.

— Δὲν εἶδατε μίαν αἰγαγρον τὴν ὁποίαν ἐπλήγωσα πρὸ ὀλίγου;

— Ὅχι δὲν εἶδα τίποτε.

— Τίποτε;... Τεμπέλη! ἐκοιμάσο.

Παρ' ὀλίγον ἀπέθνησκον ἀπὸ φόβου καὶ ἐντροπῆς· εἶχον ψευθεῖ.

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, δὲν ἐκυμώμην. ἡ αἰγαγρος δὲν ἐπέρασεν ἀπ' ἐδῶ.

Ὁ Βασιλεὺς μὲ παρετήρησε μὲ βλέμμα περιφρονήσεως ἀληθῶς ἡγεμονικῆς... Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο μένει πάντοτε ἐδῶ εἰς τὸν νοῦν μου εἰς τὴν καρδίαν μου.

Σᾶς τὸ εἶπον ἤδη, ὁ Βίκτωρ ὠμίλει καὶ ἐφέρετο οἰκειότητα πρὸς ὅλους ὅσους συνήντα εἰς τὴν ὁδόν· τοὺς εὐεργετοί ὅλους.

Μεγάλην δὲ ἠσθάνετο εὐχαρίστησιν ὅταν συνήντα κανένα ὅστις δὲν τὸν ἐγνώριζε. Τοῦτο συνέβαινε λίαν

σπανίως, διότι ἐδῶ ὅλοι σχεδὸν τὸν ἐγνώριζον.

Ἡμέραν τινὰ ὁμως, εἶδε γραίαν τινὰ κόπτουσαν χόρτα. Τὴν ἐπλησίασε, τὴν ἐχαιρέτισε καὶ ἐκ τῆς ἀπαντήσεως «καλημέρα σας Κύριε,» ἐνόησεν ὅτι ἡ γραία δὲν τὸν εἶχε ποτὲ ἰδῆ.

Τὴν ἐπλησίασε περισσότερο· ἐγὼ ἰστάμην ὀπίσω· ἤμεθα μόνοι τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Δὲν μοῦ λέγετε, καλὴ μου γυναῖκα, εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε καμμίαν πληροφορίαν περὶ τοῦ Βασιλέως;

Τὸν ζητῶ καὶ δὲν τὸν εὕρισκω.

— Ἐγώ; . . . Δὲν τὸν εἶδον ποτὲ τὸν Βασιλέα μου . . . Δὲν τὸν γνωρίζω.

— Μοῦ εἶπαν ὅτι κυνηγεῖ ἐδῶ εἰς αὐτὰ τὰ ὄρη! Ἐπεθύμουν νὰ μάθω ποίαν διεύθυνσιν ἔλαβε, διότι ἔχω ἀνάγκην νὰ τὸν ἰδῶ.

— Χμ . . . Εἰξεύρω ὅτι ὁ Βασιλεὺς πρέπει νὰ εἶνε εἰς αὐτὰ ἐδῶ τὰ ὄρη . . . ὅλοι λέγουν πῶς εἶνε ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸν εἶδον ποτέ.

— Καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ὄρη τί λέγουν διὰ τὸν Βασιλέα, καλὴ μου γυναῖκα;

— Ἄ! . . . λέγουν τόσα πράγματα!

— Ἄς ἀκούσωμεν . . . λέγετε.

— Λέγουν πῶς εἶνε καλός, γλυκὺς γενναῖος . . . Κάμνει τόσα καλὰ εἰς τὰ ὄρη μας . . . εἶναι ἐπὶ τέλους ὁ καλός μας ἀγγελος, ἀλλὰ . . .

— Ἀλλὰ τί; ἐξκολουθήτε.

— Λέγουν πῶς ἔχει ἓνα μεγάλο κακὸ ἑλάτωμα.

— ὦ . . . ὦ . . . Ποῶν;

— Λέγουν πῶς ἀγαπᾷ παρὰ πολὺ τὰς γυναῖκας.

— Ἐ, τοῦτο εἶναι ἐγκλημα . . . τόσον περισσότερο μάλιστα ὅταν αἱ γυναῖκες εἶναι ἀξιαγάπηται . . .

— Ἐγκλημα ὅχι . . . Ἀλλ' ἓνας Βασιλεὺς ἔπρεπε νὰ εἶνε ὀλιγώτερον τρελλὸς διὰ τὸ ὠραῖον φύλον.

— ὁ Βασιλεὺς ἐξερράγη εἰς ἀκράτητον γέλωτα. Ἐχαιρέτισε τὴν γυναῖκα, καὶ φθάσας τὴν ἀκολουθίαν του ἀπέστηλεν ἀξιοματικόν τινα ὅπως φέρῃ ἑκατὸν λίρας εἰς τὴν γραίαν, λέγων αὐτῇ ὅτι τὰς στέλλει ὁ Βασιλεὺς ἐπειδὴ ἂν ἐνίοτε ἀρέσκετο νὰ ἀγαπᾷ τὴν γυναικεῖαν ὠραιότητα, ἐξετίμα οὐχ ἦτον πάν

τοτε τὰς τιμίας καὶ ἐργατικὰς γυναῖκας τῶν ὁρέων του.

Φαντασθῆτε τὴν δυστυχῆ γραίαν! . . . Ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ τὸ λογικόν της.

* *

Τὰς Κυριακὰς δὲν ἦτο κινήγιον ὅλη ἡ ἡμέρα ἦτο ἀφιερωμένη εἰς ἀνάπαυσιν.

Ὁ Βίκτωρ ἤκουε τὴν λειτουργίαν. εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου. Κάθε Κυριακὴν ἐδίδε 200 λίρας εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀνὰ δύο λύρας εἰς ὅλους ἐκείνους ἐκ τῶν χωρικῶν οἵτινες εἶχαν ἀκούσει μετ' αὐτοῦ τὴν θείαν λειτουργίαν.

Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὁρη-σκευτικοῦ τούτου καθήκοντος, ὁ Βίκτωρ ἐκάθητο ὑπὸ τὸ περίστυλον, ἐνίοτε δὲ ὑπὸ τι δένδρον, καὶ ἐκεῖ ἤκροάζετο ὅλα τὰ τέκνα τῶν ὁρέων.

Ἐνεθάρρυνε, παρηγόρει, συνεβούλευε πατριῶς, ἐδοθήθη τοὺς πάντας . . . Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἀνεχώρει ἐκεῖθεν χωρὶς νὰ σφίγῃ τὴν χεῖρα τοῦ Βίκτωρος, χωρὶς παρ' αὐτοῦ νὰ εὐεργετηθῇ.

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

Η ΚΟΡΗ

Στήθια της ἔχει τὸν ἀφρὸ ἡ θάλασσα κι'

[ἀγκάλη

τὸ κύμα της τὸ ἀπιστο, καὶ χεῖλη τὸ

[περιγιάλι!

Ἐχει κι' ἡ κόρη τὸ ἀφρὸ σ' τὰ στήθια

[της καὶ ἐκείνη,

καὶ κύμα της ἀγκάλης της, τὸ φίλημα

[ποῦ δίνει.

Κὴ ὅσα τὰ χεῖλη ἐκείνης κρυφὰ κρατοῦνε

[κάλλη,

στ' ἀχειλὶ ζωγραφίζονται τῆς κόρης

[τὸ κοράλι . . .

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΛΑΝΤΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Κατ' αὐτὰς ἐτελεύτησεν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὁ περιφανὴς ἠθοποιὸς Φέχτερ, περὶ οὗ διηγοῦνται τὸ ἐξῆς

ἀνέκδοτον. Ὅτε διηύθυνε τὸ ἐν Λονδίνῳ θεάτρον τοῦ Λυκείου, ἐδέχετο μυστικῶς τὰς ἐπισκέψεις τοῦ ὑπεραγαπήσαντος καὶ θαυμάσαντος αὐτὸν πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας, ὃν καὶ ἐδίδαξε πῶς δύναται νὰ παρέρχηται εἰς τὸ δημόσιον ἄγνωστος καὶ φορῶν προσωπεῖα ὀλίγον ἢ οὐδὲν διαφέροντα προσώπου ἀληθῶς ἀνθρωπίνου. Ἀμα ἐκμαθὼν τὴν τέχνην ὁ πρίγκιψ κατώρθωσε νὰ ἐξαπατήσῃ πλεονάκις τοὺς ἐν τῇ αὐλῇ. Μιᾷ τῶν ἡμερῶν παρέστη ἐνώπιον τῆς μητρὸς του ὡς ἐπαίτης τοῦ Λονδίνου φορῶν βράκη καὶ ἐπιδεικνύμενος αἰμάσσοντα τραύματα, ἔλκη καὶ οὐλὰς ἐπὶ τῶν ἡμιγύμωνων κνημῶν. Ἡ Βασίλισσα Βικτωρία ἐπτολήθη, ὡχρίασε καὶ διέταξε τὰς θεραπαίνας νὰ ὠθήσωσι τὸν αὐθάδη ἐπαίτην ἐκ τῶν ἀνακτόρων. Ὁ πρίγκιψ ἀφῆκε νὰ ἀναγνωρισθῇ μόλις ὅτε κατέβη εἰς τὸν πολῶνα, ἀφελὼν τὸ προσωπεῖον.

Ὁ ἀκάματος γάλλος φυσιολόγος Φλωράρ. Πρεβόρ, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἀσχολούμενος νὰ ἐρευνᾷ τὸν στόμαχον διαφόρων ἐντομοφάγων πτηνῶν, ἐδημοσίευσεν ἀρτίως νέον τῶν ἐρευνῶν του κατάλογον, μνημονευθέντα καὶ ἐπαινεθέντα ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Γερουσίας καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἀκαδημίας. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἠρεύνησε τοὺς στομάχους ὀκτωκαίδεκα χελιδόνων ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ἐν ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς οἰκούντων κυψέλων, οὓς εἶχε συλλάβει κατὰ διαφόρους ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ. Εὗρε δὲ 8,390· ὥστε εἰς ἕκαστον πτηνὸν ἀναλογουσι καθ' ἑκάστην ἡμέραν 466 ἐντομα. Ὁ ἀναπολὼν κατὰ νοῦν, ὅτι ἐν τοῖς στομάχοις τούτοις οὔτε χόνδρος σίτου εὕρεθῃ, οὔτε ἔχνος τι ὀπωρικοῦ ἢ βοτάνης, δύναται νὰ ὑπολογίσῃ ἡλικίαν ὠφέλιαν τὰ πτηνὰ παρέχουσιν εἰς τὴν γεωργίαν.

Καὶ αἱ κυραὶ μονομάχοι.—Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα ἐξ μονομαχίαι διεδραματίσθησαν μεταξύ δεσποινίδων! Ἡ τελευταία τῶν μονομαχιῶν τούτων εἶναι καὶ ἡ μᾶλλον περίεργος. Αἱ ἀντίπαλοι Ἑδελίνα Μάσων καὶ Ἰωάννα Λαδσέιμ διετέλουν ἐν παρθενα-